

LBRIS

We know
books

MARIAN NAZAT

AM FOST CÂNDVA
PROCUROR

VOLUMUL I

Un fel de introducere

Deunăzi, Cora Muntean mi-a făcut o surpriză trimițându-mi articolul **O victorie a ordinii de drept**, publicat de Ion Cristoiu în *Evenimentul zilei* din 17 noiembrie 1992, în care eram subiect principal..

„Am mai scris și altă dată că instaurarea democrației în România depinde fundamental de oameni. Putem avea noi Constituția cea mai democratică din lume. Putem avea noi instituții ale statului de drept care mai de care mai mîndre și mai frumoase. Putem avea noi legi dintre cele mai solide care să vegheze la buna funcționare a acestor instituții. Toate rămîn o splendidă și inutilă formă fără fond, cîtă vreme oamenii n-au conștiința democrației. Iar printre elementele definitorii ale acestei conștiințe se numără, incontestabil, și orgoliul de a fi independent. Ori de cîte ori m-am exprimat pe această temă, am dat drept exemplu Poliția. Am remarcat astfel că, în ultimul timp, anumite cadre din interiorul acestei instituții au ajuns la convingerea că Poliția trebuie să facă totul pentru a fi independentă nu numai pe hîrtie, ci și în realitate. Poliției trebuie să-i adaug, azi, Procuratura. Dacă nu întreaga Procuratură, atunci măcar Procuratura Municipiului București. Dacă nu toți procurorii din această instituție, atunci măcar unul. Se numește Marian Nazat, are doar 31 de ani și e procuror de 5 ani.

Cu cîteva luni în urmă, dl. Marian Nazat a primit spre soluționare un dosar dificil. Președinția Republicii depusese plîngere penală împotriva a doi dintre membrii colectivului redacțional al Evenimentului

zilei: subsemnalul și dl. Sorin Roșca Stănescu. Dificultatea dosarului provenea din faptul că plîngerea nu fusese depusă de te miri cine, ci de însăși instituția prezidențială. N-am date care m-ar îndreptăți să afirm că asupra tinărului procuror s-au făcut presiuni. În absența lor, nu-mi rămîne decît să-l cred pe cuvînt pe dl. Ion Iliescu, care susține, în declarația dată ziarului nostru, că n-a intervenit. Cu toate acestea, nu se poate spune că n-a existat o presiune. Și nu o presiune oarecare, ci una imensă. E vorba de presiunea dată de conștiința faptului că Președinția era parte implicată. Firește, așa cum o mărturisește însuși dl. președinte, domnia sa și-a exprimat în cîteva rînduri disponibilitatea de a înceta acțiunea penală. Ceea ce mă face să cred că, odată trecut momentul dintîi, cel al supărării, dl. Ion Iliescu și-a dat seama că domnia sa făcuse o greșeală. În primul rînd, pentru că o chestiune atît de complicată și de complexă cum e definirea evenimentelor din septembrie 1991 nu poate fi limpezită de un tribunal. Ca și în cazul altor momente controversate ale prezentului, singura instanță îndreptățită să se pronunțe asupra adevărului rămîne istoria. Numai aceasta va putea spune dacă în septembrie 1991 a fost sau nu lovitură de stat. Însăși acțiunea publicistică a ziarului nostru a stat sub semnul credinței că nimeni din prezent nu poate deține adevărul absolut. Noi n-am făcut altceva decît să organizăm o dezbatere pe seama celei de-a patra mineriade. În cadrul ei, unii au susținut teza loviturii de stat, alții au contrazis-o. În al doilea rînd, chiar dacă am fi declarat categoric că a fost vorba de o lovitură de stat, asta nu însemna neapărat o ofensă adusă autorității prezidențiale, așa cum se arată în plîngerea înaintată Procuraturii de Președinție. Istoria ne demonstrează că o lovitură de stat nu e în sine nici negativă, nici pozitivă. Depinde de sensul ei. Potrivit multor cercetători, la 23 august 1944, regele Mihai a dat o lovitură de stat. Regelui nu i-a trecut însă prin cap o clipă să considere o ofensă această afirmație. Chiar dacă dl. președinte n-a făcut o chestiune de viață și de moarte din plîngerea depusă, totuși, presiunea psihologică a existat. În fața dlui procuror Marian Nazat s-a aflat, la un moment dat, perspectiva de a respinge o plîngere înaintată de însăși Președinția Republicii. Un altul

în locul lui s-ar fi gîndit că n-ar strica să-și arate zehul față de dl. Ion Iliescu. Sau, în cel mai bun caz, că n-ar fi bine să se lege la cap dacă nu-l doare. Dl. Marian Nazat a acționat însă așa cum ar trebui să acționeze orice procuror din România democratică. Altfel spus, supunîndu-se numai și numai criteriilor profesionale. A audiat pe toți cei implicați în acest caz. A cumpănit toate argumentele. Și a dat o decizie corectă. O decizie pe care un alt profesionist, dl. Viorel Spănu, procurorul șef al Procuraturii Municipiului București, a consfințit-o. Atît dl. Marian Nazat, cit și dl. Viorel Spănu ne-au demonstrat astfel că și în Procuratură există oameni care sfințesc locul.⁴

Ei bine, textul acesta s-a vădit a fi asemenea unei pietre aruncate într-o fântână – apa s-a tulburat deodată și valurile s-au ridicat mai-mai să mă inunde pe dinăuntru. Amintirile m-au înecat și de aici până la așezarea și zvîntarea lor pe hîrtie n-a fost decît un pas, cît să ajung la masa de scris. Habar n-am dacă a durat mult sau puțin, însă cînd am pus punctul de pe urmă, am observat că apa din fântână s-a liniștit dintr-odată. Din tulburarea tocmai mărturisită s-a născut cartea unui procuror de altădată, din vremuri deloc îndepărtate, însă atît de diferite de cele de azi. Mi-am făcut semnul crucii, ca după orice lucrare isprăvită, și i-am mulțumit Atoatefăcătorului că mi-a dat gîndul bun al lepădării la timp a robei de procuror. Altminteri, riscam să-mi pierd sufletul, deoarece, vorba lui Nietzsche, „cel care se luptă cu monștrii trebuie să se asigure că nu devine el însuși un monstru. Dacă, atunci cînd tu privești în străfundurile abisului, și abisul privește în străfundurile tale”⁵.

Scrisul săvârșise un alt miracol, Dumnezeu să-l binecuvînteze de-a pururea pe descoperitorul literelor și al penei!

14 martie 2023

⁴ Friedrich Nietzsche, *Așa grăit-a Zarathustra*

— Mamă, vreau să-mi cumperi o bicicletă, un „Pegas“! Îmi doresc
în tot sufletul, te rog, mamă!

— Nu am bani. Dacă Nazat ne-ar trimite pensia alimentară, n-ar
fi nicio problemă, numai că el e de negăsît, știi doar.

— Lasă, mamă, că o să cresc și o să mă fac procuror! Atunci o să
iau eu de Nazat, stai liniștită!

De unde auzisem că pe lumea asta ar exista și procurori, habar
n-am, poate din ziarele de sport, în care citeam despre „procurorul“
Dinu. Ei bine, porecla cu pricina mi-a aprins fantezia ca oricărui
puștan lacom de povești cu oameni buni și oameni răi. Iar procurorul
trebuia să fie dintre cei curajoși și drepti, deoarece „Cotonogel“ purta
pe banderola de căpitan al dinamoviștilor mei de suflet.

Mă îmbufnam și înghițeam în sec. Nu-mi rămânea decât să visez
mai departe la căluțul acela fermecat cu două roți... Aveam treispre-
zece ani și locuiam într-un bloc sărăcăcios din cartierul „Catanga“, la
marginea orașului Turnu Măgurele. Între camere nu exista ușă, și nici
la bucatărie, o chichineață de vreo trei metri pătrați. Fără balcon și cu
înnoieum pe jos, ce mai, un apartament confort 3! Ideal pentru clasa
muncitoare a anilor '70, abia ieșită din satele dimprejurul urbei. Ne
mutaserăm acolo de curând, mama transferându-se de la Cernavodă.
Mi li fusese încredințat prin sentința civilă nr. 2673 din 2 decembrie
1975 a Judecătoriei Alexandria, instanța ținând seama că mi-am
exprimat „dorința de a rămâne în continuare cu mama și având în

LIBRIS

We know
books

MARIAN NAZAT

AM FOST CÂNDVA
PROCUROR

VOLUMUL II

NAZAT, MARIAN

Am fost cândva procuror / Marian Nazat.

- București : RAO Distribuție, 2025

2 vol.

ISBN 978-630-352-075-9

Vol. 2. - 2025. - ISBN 978-630-352-074-2

821.135.1

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MARIAN NAZAT
Am fost cândva procuror
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2025
Pentru prezenta ediție

2025

ISBN 978-630-352-074-2

Era ultima zi din noiembrie, iarna se arăta blajină, nu tu troiene sau vifornite. A doua zi, România își sărbătorea 75 de ani de la Marea Unire, așa că mai toți ne pregăteam de un weekend prelungit. Deja planuisem să plec la Turnu Măgurele, acolo unde mergeam săptămânal la părinți. Dar planul de acasă nu se potrivește mereu cu cel din... procuratură, și pe la 11, pare-mi-se, un coleg mai vârstnic (nea Traian Andreescu, fie-i țărâna ușoară!), care se apropia vertiginos de pensionare, m-a rugat să mă duc în locul său la un caz. „Colega, nu mă simt prea bine și te rog pe tine să mă înlocuești. Vezi că avem un caz, ceva simplu. Cică un cântăreț a fost bătut undeva, în Drumul Taberei. Preia tu cazul și data viitoare îți fac eu tura.“ M-am prefăcut că-l cred, din politețe, însă îl simțeam că nu mai are chef de spețe complicate, i se terminase adrenalina, și iată-mă potcovit cu ponoasele unui serviciu de 24 de ore la „Omoruri“. De la judicariștii Poliției Capitalei am primit lămurirea că fleacul e ditamai crima, iar victima se numea... Ioan Luchian Mihalea, părintele grupului SONG! Ptui, drace! mi-am zis surescitat și nu știu cum am ajuns în str. Brașov nr. 15, la blocul cu pricina. Fața locului nu era umflată, ca în versul Ninei Cassian, ci de-a dreptul tumefiată și terifiantă. Artistul fusese mutilat pur și simplu, pe corp i-am numărat 43 de plăgi contuze, 14 echimoze și 8 excoriații, bașca două șanțuri de strangulare cu două cabluri electrice, o sălbăticie! Am scotocit cu migală apartamentul în căutarea unor piste, iar pe la miezul nopții ne-am retras, trebuia să ne odihnim

câteva ceasuri, a doua zi o luam de la capăt. Între urmele prelevate, unele chiar din bălțile de sânge, și amprente de talpi de bocanc foarte bine conservate. Astea și cu amprente papilare de pe tubul de neon din holul de la intrarea în imobil ne puteau ajuta decisiv în descoperirea asasinului/asasinilor. Numai că presa le-a divulgat opinii publice, compromițându-ne ancheta. „La dracu’ cu libertatea informării corecte, chipurile, a cetățeanului!” injuram în gura mare! Timp de 44 de zile, ori de câte ori ieșeam pe stradă, cercetam obsedat fiecare urmă de încălțăminte lăsată de trecători, doar-doar... Geaba imploram divinitatea să-mi scoată în cale desenul acela de talpă, miracolul nu s-a produs. La mijloc de ianuarie, șansa ne-a surâs și i-am dibuit pe ucigași, asupra cărora am găsit și o parte a bunurilor sustrase, inclusiv letconul-corp delict folosit la lovirea victimei. Eu aveam însă *fixul* meu, bocancii! Din nefericire, aflând din ziar despre urmele buclucașe, posesorul postalilor le-a tăiat două crampoane de pe talpi, expertiza criminalistică traseologică confirmând împrejurarea respectivă. Noroc cu celelalte probe, altminteri conu’ Alecu¹ își începea cu stângul cariera de jurnalist de investigație...

Întâmplarea asta de demult are tâlcul ei, mai ales azi, când ziarisții, impostorii și cohorte de gură-cască se întrec în a-și da cu părerea în fel de fel de cazuri, ignorând că prin gureșenia lor primejduesc iremediabil ancheta procurorilor. Și încă un amănunt, valabil pentru ultimii: aveți grijă cine vă e *alături* în câmpul infracțional și atenție sporită la informațiile pe care le furnizați terților! Nu de alta, dar, adeseori, mușcătura *câinelui de pază al democrației* e otrăvitoare!

„Dirijorul Ioan Luchian Mihalea a fost asasinat! Artistul a fost găsit mort în dimineața zilei de 30 noiembrie, în apartamentul său. Primele cercetări au realizat o moarte extrem de violentă”, a titrat pe prima pagină *Evenimentul zilei* din 1 decembrie 1993.

Cine era victima? Același cotidian răspunde succint: „Ioan Luchian Mihalea s-a născut la 15 decembrie 1951, iar după absolvirea

¹ Al. Racoviceanu, ziarist la *Evenimentul zilei*, care a propagat în public știrea referitoare la urmele de încălțăminte ridicate de la locul crimei (a se vedea vol. 1, capitolul 25).

Conservatorului «Ciprian Porumbescu» din București, Secția Pedagogie, în 1978 a fost angajat ca dirijor al grupului SONG la Casa Studenților din București. În urmă cu 20 de ani, în luna noiembrie, înființează Grupul SONG, împreună cu care a obținut remarcabile performanțe. Pe lângă laborioasa activitate pe care a depus-o la SONG, Ioan Luchian Mihalea a cântat o bună perioadă de timp în corul condus de cunoscutul dirijor Voicu Enăchescu.

În ultimul timp, deținea rolul principal în spectacolul *Are tata fată mare la Teatrul «Constantin Tănase» din București și era cadru didactic asociat la Facultatea de Music-Hall din cadrul Universității Ecologice din București, unde i-a avut ca studenți, printre alții, pe Anca Turcașiu, Daniela Györfy și Nicoleta Ganea.*

De asemenea, cu ocazia Crăciunului, la Sala de concerte a Radiodifuziunii, el avea în intenție să realizeze un mare spectacol, la care au fost invitați, practic, toți foștii membri ai grupului SONG de-a lungul anilor, spectacol ce urma să fie preluat și de televiziune. El avea intenția ca acesta să fie ultimul spectacol dat cu celebrul grup pe care l-a înființat în urmă cu 20 de ani.¹

Și, firesc, este prezentată pe larg tragica știre: „Trupul a fost descoperit de o vecină de palier, marți dimineața. Acesteia i-a atras atenția ușa întredeschisă de la apartamentul lui Mihalea. Privind mai atent, a observat și niște pete de sânge pe tocul ușii. Alarmată, a făcut câțiva pași în holul apartamentului. Priveliștea din holul din fața băii a făcut-o să alerteze imediat poliția.

Ioan Luchian Mihalea zăcea întins pe spate, într-o baltă de sânge. Capul victimei era de nerecunoscut. Ochii erau tumefiați, urechile pline de sânge, nasul rupt, fruntea brăzdată de multe lovituri. Două cabluri de antenă fuseseră înfășurate de mai multe ori în jurul gâtului. O rană hădă se căsca la marginea acestor cabluri. Victima era îmbrăcată într-un maiou negru, un pulover kaki, un slip bleu și ciorapi bleumarin.

Anchetatorii au acordat acestui caz încă de la început o atenție deosebită. În afara echipajelor obișnuite, la locul crimei s-au deplasat și mulți ofițeri superiori din Poliție.

¹ Petre Porea și Gabriel Corcodel, în *Evenimentul zilei* din 1 decembrie 1993